

større Underholdsbidrag til dem end hidtil, fordi Dyrtiden var saa slem, og fordi hans Forhold var saadan, at det vilde være overordentlig let for ham at udrede et meget større Underholdsbidrag. Men der er sluttet en Kontrakt, og der er intet at gøre derved. Naar Manden ikke frivillig vil yde sin fraseparerede eller fraskilte Hustru et større Bidrag, er der intet at stille op. Detté kan i Sandhed virke, og jeg kan sige, at jeg ved faktisk et Tilfælde, hvor det har virket: ubarmhertigt. Derfor bør Regelen være den, at man, naar Forholdet i det væsentlige har forandret sig i den ene eller anden Henseende, enten derved, at Manden er kommet til at tjene mange flere Penge, eller at der er kommet Dyrtid som nu, kan tage Sagen op paa ny og fastsætte nye Regler for Bidragets Størrelse.

Jeg skal sluttelig gøre endnu en Bemærkning til det ærede Medlem, som mente, at de Bestemmelser, som foreskrives paa dette Omraade i Tyskland ved „Bürgerliches Gesetzbuch“, ikke var blevet gjort anvendelige paa de bestaaende Ægteskaber. Her har det ærede Medlem maa-ske nogen Undskyldning for sin Opfattelse, idet det efter § 200 i „Einführungsgesetz“ til B. G. B. kan se ud, som om den ikke paa nogen Maade kan gøres anvendelig paa bestaaende Ægteskaber, men der en anden Paragraf i Loven, nemlig § 218, ifølge hvilken man ved Ændring af de enkelte Landes Love kan gøre Reglerne anvendelige, og netop ad den Vej er disse Regler gjort anvendelige i tyske Lande ogsaa paa de Ægteskaber, der var bestaaende, da „Bürgerliches Gesetzbuch“ kom.

Det ærede Medlem sagde sluttelig, at de, der vil have saadanne Lovbestemmelser som de her foreslaaede gennemført, og som vil have nye juridiske Regler for Forholdet indenfor Ægteskabet, søger blot deres eget; det var vendt mod Kvinden, der beskyldtes for blot at søge sit eget ved at kræve saadanne Regler gennemført. Jeg maa dertil sige: Søger saa Mændene ikke deres eget ved at ville opretholde den Retsordning, vi nu har? Det er jo ikke saaledes, at der ikke nu gælder en Retsordning angaaende Ægteskab. Det er kun forældede og uretfærdige Regler, der gælder paa dette Omraade nu, og den Mand, der kræver disse uretfærdige Regler opretholdt, søger som Mand sit eget, men søger det paa en uretfærdig Basis, søger for sig selv Retten til at være Enevoldshersker retslig set indenfor Ægteskabet, medens Kvinden ved at søge gennemført

Regler som disse kun søger sit eget i den Forstand, at hun søger for sig, retslig set, at skabe menneskelige Vilkaar indenfor Ægteskabet. Det har man ingen Grund til at bebrejde hende.

Jensen-Sønderup: Naar man er saa gammel, at man har været med i den Bevægelse for kirkelig Frihed, der bl. a. gav sig stærkt Udslag i den saakaldte Askovadresse fra Begyndelsen af 80erne, altsaa for snart 40 Aar siden, kan det vist ikke undgaas, at man har Følelsen af, at Tiden har staaet mærkværdig stille paa de Omraader, naar man lægger Mærke til, hvordan der baade i Befolkningen og i denne Sal synes at være saa liden Forstaaelse af, jeg vil ikke sige Nødvendigheden, for det kan man ikke sige, men det ønskelige og heldige i at faa det kirkelige og borgerlige med Hensyn til Ægteskabet skilt ad, som det ogsaa er foreslaaet her. Jeg maa i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at Indførelsen af almindelig borgerligt Ægteskab for alle — jeg tror sikkert, man brugte den Vending „for alle“ —, ikke alene var et af Punkterne i Askovadressen men det var endog et af de 4 Punkter, som alle, selv de mest forsigtige, der ikke vilde underskrive samtlige 8 Punkter, holdt paa. Idet jeg melder mig som Tilhænger af det almindelige, borgerlige Ægteskab, skal jeg ikke komme ind paa en Motivering deraf, idet jeg kan henholde mig til, hvad der i sin Tid af de mange udmærkede Mænd i det kirkelige Udvalg og ogsaa paa Rigsdagen, da vi sidst drøftede Spørgsmaalet, er udtalt til Fordel for en Adskillelse paa dette Omraade. Jeg kunde dog fristes til at gøre den Bemærkning, at det havde ogsaa sin Interesse at faa slaaet fast, at det er hverken den borgerlige eller den kirkelige Øvrighed, der stifter Ægteskabet, men det er de to, Mand og Kvinde, der indgaar Ægteskabet, og dette bliver saa anerkendt af den borgerlige Øvrighed, naar Betingelserne er til Stede, og det faar i Kirken gennem Præsten Menighedens Velsignelse.

Jeg skal saa blot henstille til det Udvalg, der faar med Sagen at gøre, naar man drøfter dette Spørgsmaal, at faa simplificeret saa meget som muligt den borgerlige Ægteskabsindgaaelse, saa at det bliver klart, hvad det er, der sker, nemlig at den borgerlige Øvrighed anerkender, at de to indgaar Ægteskab. Det bør saa simpelt og saa let som muligt indføres i en Protokol et eller andet Sted i Kommunen af Giftofegeden, eller hvad han nu hed-